

D'Andrea G.L.

De zilvermunt

Wonderkind

BOEK 1

WB*Fantasy

Vertaald uit het Italiaans door Esther Schiphorst

Omslagontwerp Bureau Beck
Omslagillustratie Shutterstock

Oorspronkelijke titel *Wunderkind - Una lucida moneta d'argento*
© 2009 D'Andrea G.L. en Arnoldo Mondadori S.p.A., Milaan
This edition published in agreement with PNLA/Piergiorgio Nicolazzini
Literary Agency
© 2011 Nederlandse vertaling Esther Schiphorst en
Uitgeverij Wereldbibliotheek bv
Spuistraat 283 · 1012 VR Amsterdam

www.wbfantasy.nl

ISBN 978 90 284 2383 1

Het eerste onweer

Het onweer kwam dichterbij in een triomf van donder en bliksem. Schaduwen wankelden alsof ze buiten westen raakten. Niets of niemand besteedde aandacht aan de verdrietige jongen die op de vlucht was, zelfs de nacht niet.

In een steeg stond een man over een vuurtje gebogen dat vonkte te midden van rokende etensresten en verbrand plastic. De jongen draaide zich bedroefd om. Zijn zwarte haren plakten aan zijn melkwitte gezicht: alles aan hem was zwart en wit. Hij werd naar de onweerstaanbare warmte toe getrokken.

Regen kwam met bakken uit de hemel, met zoveel kracht dat de kalk van de muren afbrokkelde. Het water klaterde op de straten alsof het het vuur in het binnenste van de aarde wilde doven, het vulde de dakgoten tot deze doorbogen en overstroonden, maar de man in de groene regenjas leek hier niets van te merken. Met zijn gezicht verborgen in de schaduw klapte hij ritmisch in zijn handen.

‘Is het waar,’ vroeg hij bijna geamuseerd met een lage stem, ‘dat jij het Wonderkind bent?’

De man kreeg geen antwoord, de jongen was te erg geschrokken, te verstijfd om iets uit te brengen, al was het maar: ‘Ik heb het koud’. De jongen wreef in zijn ogen en kwam aarzelend iets dichterbij om het opvallende figuurtje te bekijken dat, op het ritme van het klappen van de man, op en neer sprong.

Het was verbazingwekkend: het figuurtje maakte pirouettes en koprollen in de lucht, het leek zo licht als een veertje, zo gracieus als een ballerina. Het ontweek de dikste regendruppels met sierlijke bewegingen en sprong opnieuw de lucht in, onvermoeibaar, tot boven de vlammen en weer naar beneden, nog eens en nog eens, steeds op het ritme van het klappen van de man. De jongen keek er met veel plezier naar.

Hij had nog nooit zoiets gezien.

Plotsklaps kwam het lelijke gezicht van de man uit de schaduw tevoorschijn. Zijn baard was gevlekt en vies, had een ondefinieerbare kleur en klit-

te aan elkaar; zijn gezicht was gerimpeld, verbrand door de zon en aangestast door de wind. Zijn gebarsten lippen vormden een scheve glimlach, een wolfachtige grijns die zijn rotte, maar rechte tanden zichtbaar maakte. Hij had een scheel oog, dat doorkliefd werd door een diep, slecht geheeld litteken. Met het andere oog, dat ijsblauw was, nam hij de kleine jongen doordringend op. Deze sidderde van angst, maar kon zijn ogen niet afhouden van de capriolen die het figuurtje van ijzerdraad uithaalde. Het leek op een minivogelverschrikker, met een driehoekig hoofd als van een giftige slang, met twee kippenveren in de vorm van een V erop, net als geitenhoorns.

‘Mij noemen ze Pilgrind,’ begon de man, en de jongen beefde. ‘En dit,’ zei hij, ‘is Koning IJzerdraad.’

Hij klapte nog een keer in zijn handen en die klap leek tot in het oneindige door te klinken in het donkere steegje, botsend van de ene tegen de andere muur. De echo overstemde zelfs het voortdurende natuurgeweld. De vlammen werden nog feller en indrukwekkender dan eerst en de jongen zette – instinctief – een stap achteruit.

Het figuurtje maakte nog een elegante sprong en verdween toen in de lucht, opgeslokt door het duister. Even leek het te zijn verdwenen, maar toen maakte het een buiging. Met een snelle, korte beweging maakte het nog een koprol en sprong recht op de jongen af. Het drukte zijn handen in de borst van de jongen, in zijn vlees.

Het enige wat de jongen dacht was: Dat brandt.

‘We kunnen beginnen.’

Zo eindigde de droom iedere keer weer: met die stem die de storm overschreeuwde, met die stekende pijn op de borst en met het gevoel dat er gevaar dreigde.

In Parijs begon de dag als ieder andere in oktober. De dageraad zette traag in. Hij bevochtigde de elektrische vlam van de lantaarnpalen, die een beetje knetterden en vervolgens de straten aan hun lot overlieten.

Daarna was het de beurt aan de gebouwen om met hun stille schreeuw de stad te wekken. Levende en bijzondere wezens van baksteen en cement, marmer en hout, graniet en kalk.

De afwateringskanaaltjes kolkten door wat was overgebleven van de stortbui. Dakgoten kletterden, deuren en rolluiken piepten. Ze begroetten in koor de aangename warmte van de ochtend.

Uitgestrekt naar de hemel, konkelden de wezens van cement en baksteen in hun geheime taal over de wandaden van de nacht, terwijl ze het aantal sterfgevallen en geboortes tegen elkaar afwogen.

De dageraad veranderde van roze in rood en van rood in geel. Het was ochtend.

Het ratelen van de trams, de rolluiken van de *boulangeries*, het kantoorpersoneel dat met de krant onder de arm liep en keek naar de beurskoersen, het lawaai van de mussen en de kraaien boven het onmiskembare geruis van de herfst uit. Dode bladeren verzamelden zich in wervelwinden, plassen spatten uiteen onder wielen en laarzen. Groepen duiven, met hun dwaze en boosaardige voorkomen, gluurden uit vlieringen.

Voor kenners was de lucht 's morgens net een bouquet. De geur van vers gebakken brood en, nog verraderlijker, die van ambachtelijke zoetigheden, mengden zich met de verschillende geuren en kleuren die de bloemenstallen verspreidden en met de fijne en veelbelovende geuren van zelfverzekerde vrouwen die Joost mag weten waar heen gingen.

Een oude man met blauwe ogen maakte fluitend met zijn handen in zijn zakken een wandelingetje. Zijn blik kruiste die van de jongen en hij bedacht dat Parijs niet alleen net zo luisterrijk was als een eerste liefde, maar ook net zo wreed.

Caius Strauss was veertien jaar en ziekelijk, hij droeg een schoudertas en

had zijn handen diep in de zakken van zijn winterjas. Hij beet regelmatig op zijn lip, en het gekriebel van zijn warrige haren op zijn voorhoofd maakte hem nog nerveuzer.

Hoewel hij het overgrote deel van zijn leven had doorgebracht tussen sterciele doktersjassen en flesjes hoestdrank, ver weg van zijn leeftijdgenoten en hun verlangens, beter bekend met Dickens dan met videospelletjes, was hij niet stom en niet snel afgeleid. Daar was hij zelf, behalve ongerust, ook enigszins verbaasd over.

Dit laatste kwam doordat hij nooit eerder zo'n merkwaardige figuur op straat had gezien als degene die hem op die laatste mooie herfstochtend lastig had gevallen. Op het eerste gezicht had de vreemdeling hem ongevaarlijk geleken.

Caius hield een glimmende zilvermunt stevig in zijn hand geklemd. Hij kon aan niets anders denken dan aan die munt, waardoor hij per ongeluk tegen een man op botste die de voorpagina van *Le Monde* aan het bestuderen was. De munt, de munt en nog eens de munt. Het was een mysterie dat deze mooie ochtend onvoorspelbaar en donker als pek maakte, net als de afgelopen vier ochtenden. Sinds vier dagen bestond er voor Caius niets anders meer dan de munt. De munt en de vraag: Ben ik gek aan het worden?

Caius had de zilvermunt de dag ervoor in een vuilnisbak gegooid die tjokvol zat met oud papier en blikjes, op het kruispunt van rue Legendre, pal voor de blokvormige kleuterschool in de tuin van de Couvent des Récollets. Hij had hem weggegooid toen hij nat was van de regen, precies om vijf uur: hij had het nog even gecontroleerd op zijn horloge. Deze bijzonderheden stonden hem in het geheugen gegrift. De vuilnisbak, de blokken en het horloge.

Hij had hem weggegooid, niet verloren in een moment van onoplettendheid. Hij was niet door een gat in zijn broekzak gegleden, zoals meestal gebeurde met munten of tramkaartjes. Hij had hem doelbewust weggegooid en toen hij, ondanks de druppels op de paraplu, het geluid van rinkelend zilver op de bodem van de vuilnisbak had gehoord, had hij zich beter gevoeld. Niet goed, alleen een beetje beter.

Caius wist echter dat de zilvermunt terug zou komen. Hij had hem al vaker geprobeerd weg te gooien. Twee keer eerder en op twee verschillende plaatsen had hij het geprobeerd en allebei de keren was hij teruggekomen.

Die verdraaide munt, zelfs koud in een bezwete hand, gaf hem een vreemd gevoel. Nee, 'vreemd' was te vaag. Terwijl hij over dit gevoel nadacht, ontweek hij een keffend poedeltje en slenterde hij langs de sobere deur van het politiebureau in rue Truffaut. Hij voelde zich anders en Caius was niet ie-

mand die tegen zichzelf loog. Die vervloekte, irritante zilvermunt die steeds maar terugkwam, zorgde er niet alleen voor dat hij zich vreemd voelde, maar vooral ellendig, omdat hij degene die hem de munt gegeven had... een afschuwelijke man vond.

Vier dagen eerder had iemand een auto met geblindeerde ramen op enkele meters afstand van het bankje waar Caius zat uit te rusten, geparkeerd.

Er was een man met een belachelijke cilindervormige hoed uit de auto gestapt. De man had geglimlacht en was naast hem gaan zitten, duidelijk op zoek naar hem.

De kleine kerel, die buitensporig dik en rond was en abnormaal lange vingers had die continu in beweging waren, had hem meteen al rillingen bezorgd.

Naderhand had Caius spijt dat hij niet meteen de benen had genomen, want dan had hij die verdomde munt die hem slapeloze nachten bezorgde niet gekregen. Maar het had geen zin om te liegen: hij had toch niet het lef gehad om op te staan en weg te lopen.

Er was iets magnetisch en onweerstaanbaars aan die figuur met overgewicht. Aan dat grote maanvormige gezicht en die ogen, rond, glinsterend als munten. Ogen die nooit knipperden, had Caius gruwend bedacht.

Vier nachten lang zou hij ervan dromen.

‘Caius,’ had de vreemdeling gezegd. ‘Caius Strauss.’

De stem van de man had schel en te vrolijk geklonken om echt te zijn. Zijn maag was er van omgedraaid.

‘Caius Strauss.’ Het mannetje had een hand met absurd lange en rechte vingers naar hem uitgestoken. ‘Herr Spiegelmann. Je oom.’

Toen Caius zijn blik had gekruist met die van de vreemdeling, was Parijs verdwenen. Het was verzwolgen. Caius had in de glimmende munten in de oogkassen van de bleke maan zijn eigen vervormde reflectie gezien en iets nieuws gevoeld, iets heel sterks wat hij nog nooit eerder had gevoeld, zelfs niet bij de chagrijnige artsen die een behandeling zochten voor zijn longen.

Angst.

‘Wat ben je gegroeid, Caius Strauss.’ Hij had de letter s benadrukt, waardoor de naam van de jongen een vleesachtige, obscene connotatie had gekregen. Caius vond het niet moeilijk zich voor te stellen dat de man met deze stem vanuit een donker hoekje vulgaire dingen naar kinderen fluisterde. ‘Toen ik je voor het laatst zag was je haast een spruit, zo klein. Maar nu ben je gegroeid en bijna een volwassen man geworden.’

‘Ik ken...’ Langzaam en met moeite had hij de woorden over zijn lippen gekregen.

Herr Spiegelmann had gelachen. Zijn tanden waren abnormaal lang, scherp en rot. Ondanks de vieze adem had Caius zich niet afgewend. Hij had de verrotting en de mufte lucht pas later opgemerkt, net als alle andere kleine, walgelijke eigenschappen.

Het was alsof hun ontmoeting een droom was geweest. Een droom die hij echter niet in twijfel kon trekken, want de munt die hij in zijn hand had, werd meteen koud en werkelijk zodra hij eraan dacht.

‘Hoe zou dat ook kunnen? Je was nog heel klein, een baby, en ik moest voor een lange tijd weg.’ Herr Spiegelmann was op geheimzinnige toon verder gegaan. ‘Verplichtingen, zaken. Je moeder noemde me een drukbezette man, waarschuwde me en zei dat ik ziek zou worden.’

Een vluchtige glimlach, weer die tanden. Caius had in dat korte ogenblik gezien dat er achter in zijn mond iets bewoog en was misselijk geworden. In de mond van de vreemdeling had iets kleins en vies als een pluk haar, iets met lange fijne tentakels, gezeten. Iets smerigs en verschrikkelijks. Maar zijn blik afwenden? Onmogelijk.

‘De familie noemt me de Verkoper. Herr Spiegelmann, de Verkoper. Een behoorlijk rare familie heb jij, hè, mijn jongen?’

Hoe meer zijn stem bromde, hoe lager en holler zijn lach was.

‘Ik durf te wedden dat ze je nooit over mij verteld hebben.’ Hij had het gezegd alsof dit logisch was. ‘Vergeetachtig zijn ze, vergeetachtig, vergeetachtig. Maar ze zullen er op terugkomen, je zult het zien. Ik beloof het je. Ik ben hier voor zaken, altijd voor zaken en ik denk dat ik hier nog wel even bezig blijf. Zo kunnen wij elkaar een beetje beter leren kennen.’

Hierop had een stilte gevolgd die eeuwig leek te duren.

Toen had de man gevraagd: ‘Wat zeg je ervan?’

Caius’ lichaam had gereageerd als op een bedreiging. Hij had zeker overgegeven als hij niet als versteend was blijven zitten door die glanzende ogen.

‘Zou je het niet leuk vinden om oude verhalen over je familie te horen? Er gaat niets boven samen lekker roddelen en warme chocolademelk drinken. We zouden ook samen naar de bioscoop kunnen gaan, ik ken een paar mooie bioscopen.’

Weer die letter s. Weer dat gesis. En die mond die openging. En dat ding dat achter in zijn keel bewoog.

‘Bioscopen waar fantastische films draaien, films waarvan je moeder alleen maar kan dromen je die te laten zien. En misschien kunnen we ooit sa-

men een mooie reis maken. Als twee dikke vrienden. Ik ben dan wel erg druk, maar ik kan altijd wat tijd vrijmaken voor mijn neefje.'

Toen was de maan in tweeën gebroken. De maan was in tweeën gebroken en zou hem spoedig opslokken, had Caius gedacht. Deze maan was slechts de brede, kakelende lach van Herr Spiegelmann geweest. De lach was steeds hoger en hoger geworden, tot hij zo hoog was als insectengezoem. Zo hoog dat trommelvliezen ervan zouden kunnen gaan bloeden.

Een fractie van een seconde hadden ze elkaar niet aangekeken en begon de stoep weer vorm te krijgen. Auto's die langsreden, een vrouw met manden om haar arm, de auto met de geblindeerde ramen vlak voor hen geparkeerd, de etalage van de sieradenwinkel waarin rommel was uitgesteld en... Toen was de maan weer één geheel geworden en was alles weer wazig. Alles behalve Herr Spiegelmann.

'Doe je hand eens open.'

Caius had gehoorzaamd.

'Een geluksmunt. Een cadeautje.'

'Dank u,' had de jongen gepiept.

'We zien elkaar. Je was zo klein als een duim, nu ben je volwassen. Denk aan mijn voorstel. Zou je het leuk vinden om samen naar het strand te gaan? Iedereen houdt van het strand. Als je erover nadenkt, zijn we daar allemaal geboren. Vissen, kikkers en apen.' Hij had als een goochelaar in zijn vingers geknipt. 'Voilà. Ik breng je erheen, maar alleen als je lief bent.' Hij had even in zijn handen geklapt en was toen opgestaan.

Vervolgens was het portier achter hem dichtgeslagen en was de motor begonnen te draaien. De richtingaanwijzer had geknipperd en de jongen had een wolk uitlaatgas in zijn neus gekregen. Toen was de vreemdeling verdwenen.

Caius had gewacht tot de auto in het verkeer was opgenomen, was opgestaan en naar huis gegaan. Onderweg was hij niet één keer gestruikeld.

De dag erna had Caius de munt in een vuilnisbak in rue des Dames gegooid, precies onder zijn huis, en had hij zich gevoeld alsof er een grote last van zijn schouders was gevallen. Maar diezelfde avond had hij de munt op zijn kussen teruggevonden.

Twee dagen na de ontmoeting met Herr Spiegelmann had Caius de munt over de leuning van de Pont des Invalides gegooid. Toen hij in het donkere water van de Seine was verdwenen, had hij zich weer beter gevoeld. Niet goed, beter.

Maar de munt was weer teruggekomen.

Drie dagen na de ontmoeting, in de regen, had Caius de munt wanhopig in een vuilnisbak in rue Legendre gegooid. De blokken, het horloge. Door het gerinkel van het zilver tegen het metaal had hij zich iets beter gevoeld.

De munt was weer teruggekomen.

Vier dagen na de ontmoeting met Herr Spiegelmann, te laat en enigszins buiten adem, liep Caius langs het Instituut voor Jonge Moeders.

Maar eerst had hij de munt weggegooid in een prullenbak.

En deze keer voelde hij zich niet goed, en niet beter.

Caius zat op school. Hij beantwoordde een aantal wiskundevragen en loste een lastige som op die op het bord stond, waarvoor hij complimenten kreeg van zijn wiskundelerares, een kleine non met een gezicht zo rimpelig als een gedroogde pruim.

Tijdens de pauze maakte hij wat grappen met Pierre, die naast hem zat, en met Victor, een vriend van een paar jaar ouder. Hij lachte om een schuine mop en knabbelde op zijn reep tot de bel ging. Daarna moest hij weer gaan zitten.

Caius was er met zijn hoofd niet bij die ochtend. De gerimpelde non met de bril die haar gezicht vervormde tot een vraagteken, Pierre met zijn beugel en Victor met zijn voorliefde voor dubbelzinnige grappen waren karakters uit een film waar hij niet naar keek. Hij zat met zijn hoofd ergens anders.

Toen hij die ochtend de klas in was gekomen, had hij meteen gevoeld of de munt in zijn jaszak zat. Dit had hij met gebogen hoofd gedaan om de afkeurende blik van zijn lerares te ontwijken.

Hij zat er niet in. Hij had hem immers in de vuilnisbak voor de school gegooit. Hij wist het nog. Maar hoe kon hij het echt zeker weten? Die vervloekte munt kwam steeds terug. Daarom had hij even aan de stof van zijn jas gevoeld. Hij was er zeker van dat hij, vroeg of laat, met zijn hand het ijzige zilver zou voelen. Dat rot ding dook alsmaar op onverklaarbare wijze op. Vlijmscherpe angstscheuten sneden door Caius heen.

‘Is er iets?’ fluisterde Pierre.

‘Nee hoor.’

Hij werd geroepen door zijn lerares: ‘Strauss, wat is er met je?’

‘Niets, mevrouw Torrance, neemt u me niet kwalijk.’

‘Je ziet een beetje pips,’ zei de lerares. ‘Wil je even naar het toilet om je op te frissen?’

Dat was een goed idee.

De gang was leeg en duister. Caius knarsetandde. Aan de andere kant van de

gang zat meneer Kernal, verscholen achter een sportkrant. De leraren en scholieren noemden hem 'meneer Kernal', maar Victor had een passender, zij het minder originele naam voor hem bedacht: de Klootzak.

De krant ritselde. Het gezicht van de Franse zwemster Laure Manaudou verdween en het hoekige gezicht van de Klootzak kwam tevoorschijn. Caius versnelde zijn pas. Hij beende de hoek om en dacht de conciërge te slim af te zijn, maar op het moment dat hij zijn hand op de deurklink van het toilet legde, riep de Klootzak hem: 'Strauss.' Zijn stem klonk nog hatelijker dan anders. Caius overwoog even te doen alsof hij hem niet gehoord had, maar de gang was leeg en daardoor een goede klankkast. De stem van de Klootzak galmde na. Caius riskeerde nu de conciërge kwaad te maken.

'Ja?'

'Ja? Spreek je zo een volwassene aan, Strauss?'

'Neem me niet kwalijk, meneer Kernal. Kan ik u ergens mee van dienst zijn?'

Er verscheen een tevreden grijns op het gezicht van de Klootzak. Zijn tandvlees was rood met zwart.

'Ik wil je even onder vier ogen spreken.' Hij wenkte hem met zijn wijsvinger.

Caius liep richting de kathedraker waarachter de conciërge zat. Hij was hem voldoende genaderd om de muffe rookwalm te ruiken, maar de drankkegel ontging hem.

'Ben je bang dat ik je opeet?'

Caius zette nog een stap dichterbij.

Meneer Kernal draaide zich om, waarbij zijn wervelkolom kraakte. Zijn groene ogen twinkelden venijnig in zijn zongebruinde gezicht. 'Ik wil je een geheimje vertellen, Strauss. Kun je een geheimje bewaren?'

'Mevrouw Torrance heeft gezegd dat ik op moest schieten, dus misschien is het beter dat ik...'

De Klootzak greep bruusk zijn arm, waardoor Caius tegen de kathedraker botste. 'Au,' bracht de jongen moeizaam uit. Hun gezichten raakten elkaar bijna. Caius kon de grijze neusharen van de conciërge onderscheiden.

De Klootzak rukte nog steeds aan de arm van de jongen en genoot zichtbaar van zijn vertrokken gezicht. Caius hoopte dat er iemand uit een klaslokaal tevoorschijn zou komen, een lerares of, liever nog, de overste. Hij zou al blij zijn met een leerling. Hij sloeg doodsangsten uit. Vier dagen geleden werd hij voor het eerst overvallen door dit nieuwe, vreselijke gevoel van angst dat niet meer weg leek te gaan.

Er kwam niemand. Ze waren alleen.

‘Je bent een arrogant ventje, Strauss. Weet je dat?’

‘Ja,’ snotterde hij. Hij haatte zichzelf omdat de Klootzak hem zo gemakkelijk aan het huilen had gekregen, maar hij kon er niets aan doen. Hij voelde de pijn die begon in zijn bovenarm waar de eeltige hand van de conciërge hem had vastgegrepen, en uitstraalde naar zijn inmiddels verstijfde schouder en hand.

‘Wat ja? Brutale aap.’

‘Ja, meneer Kernal.’ Dikke tranen biggelden over zijn wangen.

‘Je bent net als die andere walgelijke ventjes. Jullie vinden jezelf heel wat, hè? Jullie denken alles te weten van de wereld en het leven, nietwaar, Strauss?’

‘Ja, meneer Kernal.’

Doordat hij zich volgzzaam opstelde, hoefde hij minder te huilen. De Klootzak schudde hem hard door elkaar. Caius was bang dat hij in zijn tong zou bijten en snikte. De Klootzak grijnsde. Maar hij wilde angst bij de jongen zien, geen volgzzaamheid.

‘En jij bent de ergste, Strauss, dat weet je toch? Jij bent de ergste omdat je alles denkt te weten, maar eigenlijk weet je niets.’ Hij sloeg met zijn hand op de houten katheders en schudde Caius opnieuw hard door elkaar. ‘Helemaal niets!’

Caius’ keel leek dichtgesnoerd. ‘Helemaal niets, meneer Kernal.’

‘Zo hoor ik het graag,’ zei de Klootzak en hij trok de jongen nog iets dichterbij. Caius dacht dat hij het bot in zijn arm hoorde kraken. De pijn werd ondraaglijk. Maar nog ondraaglijker was de vernedering.

‘Zo hoor ik het graag.’

‘Ja, meneer.’

‘Je hebt ook geen respect. Zelfs niet voor de mensen die om je geven. Ik geef om je. Dat weet je toch, Strauss?’ De Klootzak gaf hem ineens een klap die zijn adem deed stokken. ‘Ik haat je, walgelijk ventje. Ik haat jullie allemaal,’ gooide hij er vol afgrijzen uit. ‘Ik drink nog liever gif, dan dat ik bevriend zou raken met iemand van jullie soort. Vooral met jou, Strauss. Ik vind jou de ergste van allemaal, maar de Directeur denkt daar anders over. De Directeur, Herr Spiegelmann, mag je graag.’

Caius knipperde met zijn ogen. De angst. Opnieuw die angst. Steeds hetzelfde.

De ogen van meneer Kernal fonkelden als lichtjes. Zijn bloeddorlopen ogen verraadden dat hij gek was.

De Klootzak knikte heftig. ‘Ja, de Directeur mag je heel graag. En hij weet

dat je iets zeer kostbaars bent verloren. Hij weet altijd alles van iedereen, maar neemt niemand iets kwalijk, weet je dat? Als het aan mij lag', hij maakte zijn lippen nat met zijn smalle, gebarsten tong, 'had ik je benige kont tot bloedens toe bewerkt en had ik je laten zien wat er gebeurt met mensen die kostbare dingen verliezen als... dit.'

De zilvermunt.

'Deze munt is bijzonder kostbaar,' fluisterde de Klootzak in extase. Toen bulderde hij: 'En jij, ondankbaar, walgelijk kereltje, had het lef om hem weg te gooien!' De briesende stem van de Klootzak galmde door de gang als het geblaf van een dolle hond en liet de muren trillen. Toch leek niemand iets te horen.

'Je bent een walgelijk kereltje,' herhaalde hij en hij stopte de munt in het zakje van Caius' overhemd. De munt was koud.

'Walgelijk ben je.'

Het was afgelopen. Meneer Kernal pakte alsof er niets gebeurd was zijn krant, sloeg hem open en ging weer op zijn plaats zitten. 'Walgelijk,' gromde hij nog een laatste keer.

Trillend trok Caius zijn overhemd recht en ging terug naar zijn klas. Hij voelde zich als een marionet zonder touwtjes, futloos. Hij zat onbeweeglijk op zijn stoel te wachten tot zijn hart tot bedaren was gekomen. Hij keek op zijn horloge. Het was iets over elf. Het was allemaal gebeurd in minder dan vijf minuten.

De munt was terug.

Caius analyseerde de situatie deze keer niet; dat was iets nieuws voor hem.

Na wat er was gebeurd, leek de les eeuwig te duren. Hij had het benauwd. Het was alsof de muren van het klaslokaal op hem af kwamen. Alles draaide en duizend gedachten wervelden door zijn hoofd, waardoor hij nog meer in de war raakte en zich nog lamlendiger voelde.

Toen hij het echt niet meer uithield, deed hij iets impulsiefs. Haastig schreef hij een briefje dat hij eerder weg moest, met daaronder de met moeite vervalste handtekening van zijn moeder en gaf het zonder blikken of blozen aan zijn lerares.

Dat is raar, dacht mevrouw Torrance toen ze haar paraaf op het briefje zette: Caius' naam op de presentielijst verdween direct bij het opschrijven. Haar verbazing duurde maar even en ze was het al snel weer vergeten. Zonder hem iets te vragen, knikte ze dat hij kon gaan en stortte zich weer op de saaie les die ze aan het geven was.

Toen Caius terug was bij zijn plaats stopte hij lukraak en zonder er op te letten of de bladzijdes scheurden en de kaften bogen, zijn boeken en schriften in zijn rugzak. Ook dit was nieuw: normaal gesproken was Caius altijd heel netjes, op het obsessieve af.

De taalles was begonnen. Caius zei mompelend gedag en verliet de klas, terwijl een klasgenootje moeizaam het rijtje van de toekomstige tijd van het werkwoord 'bloeden' opnoemde.

De lucht was fris en helder. Caius bleef even op de stoep van rue Puteaux staan, vlakbij de ingang van zijn school. Zijn klas was op de bovenste verdieping, drie trappen op. Drie maar.

Hij voelde weer tranen opkomen. Intens verdrietig stelde hij zich voor hoe mevrouw Torrance en zijn klasgenootjes gebogen zaten over hun boeken. Stinkend jaloers was hij op hen. Ineens benijdde hij Pierre met zijn beugel, Victor met zijn puistjes, Fernand die de rode draad van een verhaal nooit langer dan twee seconden kon vasthouden en zelfs Corinne met haar dyslexie. Zij hadden problemen die normaal waren voor een veertienjarige.

De munt in zijn zak voelde koud aan. God, wat was hij koud.

Angstig keek Caius naar het raam van het klaslokaal op de derde verdieping waar, zo stelde hij zich voor, Pierre op zijn nagels zat te bijten, Fernand zat te slijmen bij mevrouw Torrance en Corinne met haar vlechten zat te spelen. Met een smachtende blik keek hij omhoog naar het raam. Hij hoopte er de kilte van de munt mee te kunnen compenseren en het daardoor een beetje warmer te krijgen. Hij vond echter niets wat zijn kwelling verzachtte of wat hem opwarmde.

Geschrokken van wat hij toen zag zette Caius een aantal stappen achteruit, tot hij bijna midden op de weg stond. Zijn ogen en mond stonden wijdopen van verbazing en hij huilde zacht. Hij hoorde de toeterende auto niet eens die hem op een haar na raakte. Hij besepte dit nauwelijks, heel vaag, alsof hij naar iemand anders stond te kijken, een vreemdeling die niets anders kon dan omhoog kijken en snikken.

Zijn klasgenootjes en zijn lerares zaten daar in een rij voor het raam en lachten hem uit. Iedereen was er en keek naar hem. Mevrouw Torrance, met haar honingkleurige paardenstaart, stond op. Het was niet moeilijk om het geruite overhemd van Pierre te herkennen en het roze sjaaltje om de nek van Corinne. Maar de klasgenoten, die hem zo-even een goed gevoel hadden gegeven en die hij benijdde omdat ze zo prettig normaal waren, bleken niet langer dezelfde. Hun gezichten waren vervormd en hadden een vieze groe-

ne kleur gekregen. Hun oren waren driehoekig en ze hadden een snavel op de plaats waar hun neus had gezeten. Ze hadden dierlijke koppen en lachten hun lange, scherpe tanden bloot. Het leek wel alsof ze nog harder lachten omdat Caius zo geschrokken was.

Een van hen, degene die het blauw-met-witte shirt van Bernard droeg, stak zijn hand omhoog en zwaaide naar hem. Het was dit laatste, spottende gebaar waardoor Caius de kracht kreeg om zijn blik af te wenden. Aan Bernards vingers zaten lange scherpe nagels.

Caius schudde zijn hoofd. Dit gebeurde allemaal niet echt. Het was vast een hallucinatie, zei hij tegen zichzelf, maar hij durfde niet nog eens omhoog te kijken om te zien of dit klopte. Kranten en boeken stonden vol met gevallen waarin mensen opeens dingen gingen zien die er niet waren. Ook in de werkelijkheid was dit dus mogelijk...

Andere mensen hadden alleen nooit hun klasgenoten en leraren zien veranderen in levende nachtmerries. Caius wist hoe mensen genoemd werden die dingen zagen die er niet waren. Zelf had hij ze ook vaak voor de lol zo genoemd. Nu werd hij hiervoor gestraft. Hij werd opnieuw bang toen hij aan de afschuwelijke monsters dacht die hem van achter het raam uitlachten.

Gestoord, werden die mensen genoemd.